

ἀπομάκρουλλος ἐπίθ. Θήρ. ἰομάκρουλλος Ρόδ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. μακρουλλός.
ἰομάκρος (II), ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: ἰομάκρουλλος σπῖτι Ρόδ.

ἀπομακρυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μακρυνέσκω.

1) Ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος, φέρω τινὰ μακρὰν: Τὸν παίρνει καὶ τὸν ἀπομακρύνεσκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ψέλλει. Τὸν ἀπομακρύνεσκε καὶ τὸν κουβέδιαζε. 2) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀπομακρύνομαι: Ὅσο πάει ἡ συγγένεια μας κι ἀπομακρύνεσκε. Μ' ἀρέσει ν' ἀπομακρυνέσκουμαι μοναχιά μου καὶ νὰ σκέβουμαι τί θὰ κάνω.

ἀπομακρύνω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀπομακρύνου Τσακων. ἀπομακρένω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μύκ. — ΔΣολωμ. 29

Τὸ μεταγν. ἀπομακρύνω. Ὁ τύπ. ἀπομακρένω, διάφορος τοῦ ἀνωτέρω ἀπομακρένω, ὁ ἰδ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπομάκρυνα κατὰ τὸ σχῆμα ἔμεινα-μένω κττ. καθὰ καὶ ἀπαλένω, ἀρτένω, ντένω, πλένω κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,295. Πβ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 133 κέξ.

1) Ἐνεργ. μακρὰν ἀπάγω, ἀπομακρύνω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Φύσηξε ὀφθαλμοὺς ἀπομάκρυνε τὴ βροχή. Τὸν ἀπομάκρυναν τὸν δεῖνα ἀπὸ τῆ συντροφιά - ἀπὸ τὸ σπῖτι, γιατί ἦταν ἐνοχλητικὸς σύνηθ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι Μύκ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.) — ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ἐπεμάκρυνεν ἄσ' οὐ χωρίον ἢ δεῖσα (ἢ ὁμίχλη) Τραπ. Ὁ ἥλιος ἐπεμάκρυνεν (ὁ ἥλιος ἀπεμακρύνθη) Πόντ. || Ἄσμ.

Ὡρα καλή σου, ποῦ πᾶς ἐδῶθε

κι ἀπ' τοῖς βοσκῆς σου ἀπομακρένεις;

Μύκ. — Ποίημ.

Ἀπ' ἐοῦς ἀπομακρένει | κάθε δύναμι ἐχθρική

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. 2) Μέσ. ἀπομακρύνομαι λόγ. σύνηθ.: Ἀπομακρύνθηκε μόνος του ὁ δεῖνα, γιατί κατάλαβε πῶς δὲν τὸν θέλουν.

ἀπομάκρυνσι ἡ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομακρύνω.

Ἀπομάκρυνσαν, ὁ ἰδ.

ἀπομάκρυνσαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπομάκρυνσαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομακρύνω.

Τὸ νὰ ἀπομακρύνῃ τις ἢ νὰ εὐρίσκειται μακρὰν, ἀπομάκρυνσις. Συνών. ἀπομάκρυνσις.

ἀπομάλᾱ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπιμάλᾱ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. δμάλᾱ.

1) Κατ' εὐθείαν, καθ' ὀριζοντίαν γραμμὴν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Πῖει ἀπιμάλᾱ Χαλδ. 2) Ἄνευ κόπου, ἀκόπως, εὐκόλως Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτὸ ἀπομάλᾱ ἔρθε με (ἀκόπως καὶ οἶονεῖ ἀνεπιρίστως ἀπέκτησα τοῦτο). Ἀπιμάλᾱ κάνεις τιδὲν 'κι δὲ' σε (χωρὶς νὰ κοπιᾷσῃς κανεὶς δὲν σοῦ δίδει τίποτε).

ἀπομαλάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἰομαλάσσομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαλάζω.

Τρίβομαι ὅπου πονῶ.

ἀπομαλακώνω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαλακώνω.

Καθιστῶ τι ἐντελῶς μαλακόν: Ἡ κοινωνία σου χαλαρώνει, σοῦ ἀπομαλακώνει ὥς καὶ τὸ φόβο ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 59.

ἀπομαλλίγνομαι Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπομαλλίγνομαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Προξενῶ ἀταξίαν εἰς τὴν κόμην μου, οἶον ἐπὶ διαπληκτισμοῦ. Συνών. ἀναμαλλιάζομαι (ἰδ. ἀναμαλλιάζω 3), ξεμαλλιάζομαι (ἰδ. ξεμαλλιάζω).

ἀπομαλλίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουμαλλίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόμαλλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἀπόμαλλο 1, ὁ ἰδ.: Πέτα τα αὐτὰ τὰ ἀπουμαλλίδια, δὲ γένουντι τίποντα, εἶνι κουντά.

ἀπόμαλλο τό, Ἡπ. Κρήτ. (Σφακ.) Νάξ. κ.ά. ἀπόμαλλον Θράκ. (Αἰν.) ἀπουμάλλ' Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

1) Τὰ ἐκ τῆς ξάνσεως τῶν μαλλίων ὑπολειπόμενα μικρὰ καὶ σχεδὸν ἄχρηστα μαλλία Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Νάξ. κ.ά. Συνών. ἀποκροκύδα, ἀποκρόκυδο, ἀπολαναρίδα, ἀπολαναρίδι, ἀπολανάρισμα, ἀπομαλλίδι, ἀπομεινάρει (ἰδ. λ. ἀπομεινάρεις Β 3 α), ἀποχτενίδι.

2) Πληθ., τὰ ἀποπίπτοντα κατὰ τὸ κούρευμα τοῦ ποιμνίου μαλλία Κρήτ. (Σφακ.): Ἐπῆγα κ' ἐμάζωξα κἀδόσα ἀπόμαλλα.

ἀπομαμουρεύω Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαμουρεύω.

Καθιστῶ τινα δύσκολον, στρεβλόν, κακόν: Ἡ ἰδία ἡ περηφάνεια του τὸν ἀπομαμούρευε.

ἀπομανικοῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μανίκι.

Ἀνασιζώνω τὰς χειρίδας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκου-μ πώρω.

ἀπομανίκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομανικοῦμαι.

Τὸ ἀνασκήνωμα τῶν χειρίδων. Συνών. ἀνασκου-μ πώρω.

ἀπομάνουρο τό, Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μανούρι.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τοῦ τυροῦ κατὰ τὴν τυροκομίαν, ἐξ ὧν παρασκευάζεται δεύτερος τυρός.

ἀπομανταλώνω ἀμάρτ. ἰομανταλών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μανταλώνω.

Ἀφαιρῶ τὸν μάνδαλον διὰ τοῦ ὁποῖου κλείεται ἡ θύρα. Συνών. ξεμανταλώνω.

ἀπομαντεύω Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 17 ΓΨυχάρ. Ἀγν.² 158

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαντεύω.

Μαντεύω, ἐννοῶ, συμπεραίνω: Ἐπειτα τ' ἀπομαντεύω κι ἀπὸ τὰ δικά μας Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἄν. Τί τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν τόπο του δὲν ἦταν καὶ δύσκολο νὰ τ' ἀπομαντέψῃς αὐτόθι. Τί δὲ θὰ δινε ἡ Ἀγνούλλα μας νὰ τὸν ἀντάμωνε ἄξαφνα 'ς τὸ δρόμο ν' ἀπομάντενε ἀπὸ τὰ μοισίδια του τί τοῦ γινότανε μέσα του ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπομαντζιρίζω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαντζιρίζω.

1) Πλύνω, καθαρίζω τὰ μαγειρικά σκεύη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιμελείας τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀρχομένης νηστείας διὰ νὰ ἀπαλλαχθοῦν οὕτω παντὸς ἰχνους λιπῶδους οὐσίας ἐνθ' ἄν.: Ἀπομαντζιρίζω τὰ δκευᾶ Ὁφ. Τραπ. Συνών. ἀποκρεατίζω 2. 2) Μέσ., ἀπέχομαι πασχάλινων φαγητῶν (ἰδίᾳ ἐνεκα πενίας) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.):

